

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 145/20
V Lucemburku dne 24. listopadu 2020

Rozsudek ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19
R.N.N.S. a K.A v. Minister van Buitenlandse Zaken

Členský stát, který přijme rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení schengenského víza z důvodu námítky vznesené jiným členským státem, musí v tomto rozhodnutí označit dotýčný členský stát a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí zakládající se na této námítce spolu s případnými důvody této námítky

Egyptský státní příslušník s bydlištěm v zemi svého původu (věc C-225/19) a syrská státní příslušnice s bydlištěm v Saudské Arábii (věc C-226/19) podali k Minister van Buitenlandse Zaken (ministr zahraničních věcí, Nizozemsko, dále jen „ministr“) žádosti o udělení „schengenského víza“¹, aby mohli navštívit své rodinné příslušníky, kteří pobývají v Nizozemsku. Jejich žádosti však byly zamítnuty a toto zamítnutí jim bylo v souladu s vízovým kodexem sděleno prostřednictvím standardního formuláře², který obsahuje jedenáct políček určených k zaškrtnutí příslušného důvodu. Vzhledem k tomu, že v tomto případě bylo zaškrtnuto šesté políčko, bylo zamítnutí udělení víza vysvětleno skutečností, že dotyční jsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy některého členského státu³. Toto zamítavé rozhodnutí vyplývalo z námitek vznesených Maďarskem a Německem, na něž se nizozemské orgány obrátily v rámci postupu předchozí konzultace upraveného vízovým kodexem⁴. Formulář však neobsahoval žádné upřesnění, které by dotyčným umožnilo zjistit, o jaké členské státy se jedná, konkrétní důvod pro zamítnutí zvolený ze čtyř v úvahu připadajících důvodů (hrozba pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy), nebo důvody, na základě kterých byli za takovou hrozbu považováni.

Dotyční podali k ministrovi stížnost, která byla zamítnuta. Podali tedy odvolání⁵ k Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (soud v Haagu, zasedající v Haarlemu, Nizozemsko), v němž tvrdili, že jim není poskytnuta účinná právní ochrana, jelikož nemohou tato rozhodnutí po věcné stránce zpochybnit. Tento soud se rozhodl položit Soudnímu dvoru otázku stran odůvodnění, které musí obsahovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza, pokud je toto zamítnutí odůvodněno námítkou vznesenou jiným členským státem, jakož i ohledně možnosti soudního přezkumu tohoto důvodu pro zamítnutí v rámci odvolání podaného proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza a rozsahu takového přezkumu.

Závěry Soudního dvora

Zprvce Soudní dvůr rozhodl, že členský stát, který přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza z důvodu námítky vznesené jiným členským státem, musí označit v tomto rozhodnutí členský stát, který tuto námítku vznesl, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí zakládající se na této námítce spolu s případným opodstatněním důvodů této námítky.

¹ Vízum pro průjezd přes území členských států nebo předpokládané pobyty na tomto území nepřesahující tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období. Toto vízum vydává členský stát podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (Úř. věst. 2009, L 243, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013 (Úř. věst. 2013, L 182, s. 1) (dále jen „vízový kodex“).

² Formulář obsažený v příloze VI vízového kodexu, na který odkazuje čl. 32 odst. 2 tohoto kodexu.

³ Důvod pro zamítnutí upravený v čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) vízového kodexu.

⁴ Postup předchozí konzultace stanovený v článku 22 vízového kodexu.

⁵ Odvolání stanovené v čl. 32 odst. 3 vízového kodexu.

V této souvislosti Soudní dvůr zdůrazňuje, že vlastnosti odvolání podaného proti rozhodnutí o zamítnutí víza se musí řídit článkem 47 Listiny základních práv a svobod Evropské unie, který zaručuje právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Na základě tohoto článku musí mít dotýčný možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost. Soudní dvůr dodává, že odůvodnění v šesté kolonce standardního formuláře je sice předem definováno, avšak příslušný vnitrostátní orgán musí v oddíle standardního formuláře nazvaném „Poznámky“ uvést nezbytné informace. Kromě toho Soudní dvůr poukazuje na skutečnost, že existuje nový standardní formulář, ve kterém jsou jednotlivé důvody pro zamítnutí zápisu, které byly dříve uvedeny bez rozlišení, nyní od sebe odlišeny⁶.

Zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že soudy členského státu, který přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza z důvodu námítky vznesené jiným členským státem, nemohou zkoumat materiální legalitu této námítky. Z tohoto důvodu musí členský stát, který přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza, v tomto rozhodnutí rovněž uvést orgán, u kterého může žadatel podat prostředek nápravy, který má za tímto účelem k dispozici v členském státě, který námítku vznesl.

Než k tomuto závěru Soudní dvůr dospěl, zdůraznil nejprve, že je pravda, že předmětem soudního přezkumu soudů členského státu, který přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza, je legalita tohoto rozhodnutí. Příslušné vnitrostátní orgány mají však při posuzování žádostí o udělení víza široký prostor pro uvážení, pokud jde o podmínky použití důvodů pro zamítnutí stanovených vízovým kodexem a hodnocení rozhodných skutečností. Soudní přezkum tohoto prostoru pro uvážení se tedy omezuje na ověření toho, zda se napadené rozhodnutí opírá o dostatečně pevný skutkový základ, a na ujištění se, že není stíženo vadou zjevně nesprávného posouzení. Pokud je v tomto ohledu zamítnutí víza odůvodněno skutečností, že jeho vydání bránil jiný členský stát, musí mít tyto soudy možnost ujistit se o tom, že postup předchozí konzultace jiných členských států popsany ve vízovém kodexu byl použit správně, a zejména ověřit, zda byl žadatel správně označen jako osoba, na kterou se vztahuje dotýčná námítka. Navíc musí mít tyto soudy možnost ověřit, zda byly dodrženy takové procesní záruky, jako je povinnost odůvodnění. Naproti tomu přezkum opodstatněnosti námítky vznesené jiným členským státem přísluší vnitrostátním soudům tohoto jiného členského státu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Příloha III nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1155 ze dne 20. června 2019, kterým se mění nařízení (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (Úř. věst. 2019, L 188, s. 25).